

ефективністю реалізації на практиці заходів протидії даному суспільно небезпечному явищу, існує тісний органічно обумовлений взаємозв'язок та взаємодія, що варто враховувати як при удосконаленні кримінально-виконавчої діяльності та відповідного виду політики [9], так і виробленні новітніх технологій у протидії злочинності в цілому в Україні [10].

Список використаних джерел:

1. Булько А.Н. Большой словарь иностранных слов. 35 тыс. слов. – изд. 3-е, испр., перераб. – М.: Мартин, 2010. – 704 с.
2. Кримінальний кодекс України, Науково-практичний коментар: у 2 т. / За заг. ред. В.Я. Тація, В.П. Пшонки, В.І. Борисова, В.І. Тютюгіна. – 5-те вид., допов. – Х.: Право, 2013. – Т. 1: Загальна частина / Ю.В. Баулін, В.І. Борисов, В.І. Тютюгіна та ін. – 376 с.
3. Про практику застосування судами кримінального законодавства про повторність, сукупність і рецидив злочинів та їх правові наслідки: постанова Пленуму Верховного Суду України від 4 червня 2010 року № 7 // Постанови Пленуму Верховного Суду України в кримінальних справах / упоряд. В.В. Рожнова, А.С. Сизоненко, Л.Д. Удалова. – К.: ПАЛІВОДА А.В., 2011. – С. 445-452.
4. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України – 4-те вид., переробл. та доповн. / За заг. ред. С. С. Яценко. – К.: А.С.К., 2006. – 848 с.
5. Митрофанов П. Теоретичні проблеми механізму реалізації кримінальної відповідальності: монографія / П. Митрофанов. – Кременчук: Вид. ПП Щербатих О.В., 2010. – 520 с.
6. Гришук В.К. Філософсько-правове розуміння відповідальності людини: монографія. – 2-ге вид., переробл. і доповн. – Хмельницький: Хмельницький університет управління та права, 2013. – 768 с.
7. Хавронюк М.І. 10 років чинності КК України: час закрити принципи // 10 років чинності Кримінального кодексу України: проблеми застосування, удосконалення та подальшої гармонізації із законодавством європейських країн: матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (Харків, 13-14 жовт. 2011 р.) – Х.: Нац. юрид. академія ім. Ярослава Мудрого, 2011. – С. 54-56.
8. Грищенко В.Г. Питання співвідношення покарання з іншими засобами протидії злочинності // Держава та регіони: Науково-виробничий журнал. Серія: Право. – Запоріжжя: Класичний приватний університет, 2010. – № 2. – С. 61-65.
9. Фріс П.Л. Кримінально-правова політика Української держави: теоретичні, історичні та правові проблеми. – К.: Атіка, 2005. – 332 с.
10. Проблеми протидії злочинності: підр. / [Кальман О.Г., Козьяков І.М., Куц В.В. та ін.]; за заг. ред. О.Г. Кальмана. – Х.: Вид-во ТОВ фірма «Новасофт», 2010. – 352 с.

СУСПІЛЬНО КОРИСНА ПРАЦЯ ТА СОЦІАЛЬНО-ВИХОВНА РОБОТА ЯК ЗАСОБИ ВИПРАВЛЕННЯ І РЕСОЦІАЛІЗАЦІЇ ТА ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИНАМ, ЩО ВЧИНЯЮТЬСЯ ЗАСУДЖЕНИМИ

Остапович Інна Петрівна, здобувач кафедри криминології та кримінально-виконавчого права Національної академії внутрішніх справ

Як встановлено в ході даного дослідження серед детермінант (від лат. *determinans* – той що визначає, обмежує; причина що визначає виникнення явища) ПІ є 2031 негидливий злочинності особливості особливе місце займають проявки які пов'язані із застосуванням до засуджених основних засобів виправлення та ресоціалізації

Виходячи з цього слід констатувати що вибрана тема дослідження є досить актуальною та такою, що має значне практичне значення.

Свої особливості як основний засіб виправлення і ресоціалізації та профілактики злочинів в умовах ізоляції особи від суспільства має, зокрема, суспільно корисна праця. Розглядаючи сутність даного засобу щодо його застосування в кримінально-виконавчому процесі, можна зробити висновок, що суспільно корисна праця є сферою діяльності, яка виступає як анитикриміногенна умова та спрямована на зміну і пристосування в цьому напрямку навколишнього середовища, в тому числі шляхом створення певних видів продукції на виробництві в колонії (так звана виробнича праця). Крім цього, праця засуджених як діяльність зорієнтована на покращення умов їх життя - це благоустрій територій, житлових приміщень, ремонт і виробництво інвентаря та ін. (ч. 5 ст. 118 КВК України). При цьому вказаний процес охоплює не тільки безпосередньо засуджених, які залучаються до суспільно корисної праці, але й персонал УВП, який має організувати роботу засуджених. У той самий час, як зазначено в ч. 1 ст. 13 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» підприємства УВП є казенними підприємствами, які здійснюють некомерційну господарську діяльність без мети одержання прибутку для забезпечення професійно-технічного навчання засуджених та залучення їх до праці. Разом з тим, дана діяльність може позитивно впливати на формування соціально активної особистості та індивідуальної профілактики злочинів тільки тоді, коли вона відповідає конкретним вимогам. Так, умови праці мають забезпечити можливість створення соціально ціннісних міжособистих суспільних відносин,

а на цій основі - формування позитивних якостей в особистості засуджених і стереотипів їх правослужбової поведінки. Все це, без сумніву, має суттєве значення для ефективної адаптації до умов життєдіяльності на волі тих осіб, які звільняються з місць позбавлення волі; власне, в цьому виражається один з елементів профілактики злочинів та ресоціалізації колишніх засуджених.

Немаловажне значення для виправлення і ресоціалізації засуджених і профілактики злочинів у місцях позбавлення волі має також соціально-виховна робота. В наукових джерелах виховна робота визначається як складова частина, елемента поняття виховання, під яким розуміється процес систематичного і цілеспрямованого впливу на духовний і фізичний розвиток особистості з метою підготовки її до виробничої, громадської та культурної діяльності [2, с. 341]. По суті, як вірно вважають дослідники цієї наукової проблематики, соціально-виховна робота - це діяльність учасників педагогічного процесу, яка спрямована на проведення заходів, що сприяють духовному та фізичному розвитку особи [3; с. 383]. Вона містить у собі організацію та проведення заходів правового, етичного, світоглядного, культурно-масового, фізкультурно-оздоровчого та інших напрямків виховної роботи. Разом з тим, як і при реалізації режиму, при проведенні соціально-виховної роботи в УВП поряд з діяльністю персоналу УВП передбачається участь засуджених, тобто їх активна позиція в процесі застосування засобів запобігання злочинам, виправлення і ресоціалізації.

На практиці в УВП застосовуються способи та методи виховного впливу на засуджених, що засновані на категоріях психології й педагогіки. При цьому слід зазначити, що якщо основні засоби виправлення та ресоціалізації чітко визначені в законі (ст.6 КВК), то засоби та методи соціально-виховного впливу кримінально-виконавчим законодавством України не регламентовані, оскільки вони, з одного боку, є заходами педагогічного характеру, що здійснюються персоналом УВП, а з іншого, є результатом діяльності інших учасників цих відносин - громадських організацій, окремих осіб, т. ін.

З точки зору вирішення проблем взаємодії і координації діяльності різноманітних підрозділів колонії, враховуючи, що зазначеною роботою по штатному розпису займаються соціально-психологічні служби, досить важливо до неї залучити й інші внутрішні (на рівні УВП і в цілому ДКВС) потенційні ресурси місць позбавлення волі. При такому підході соціально-виховна діяльність носитиме системний характер, що з огляду протидії злочинності, як структурно-інтегрованої системі, є необхідною об'єктивною складовою процесу виправлення, ресоціалізації засуджених і запобігання вчинення з їх боку нових злочинів.

Список використаних джерел:

1. Словник іншомовних слів / За ред. О.С. Мельничука. – К.: ГРУРЕ, 1977. – 775 с.
2. Украинский советский энциклопедический словарь: В 3 т. – К.: Глав. ред. УСЭ, 1988. – Т. 1. – 756 с.
3. Педагогический словарь: В 4 т. – М., 1996. – Т. 1. – 480 с.

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ НОРМ ПРАВА ПІД ЧАС ВИКРИТТЯ ЛЕГАЛІЗАЦІ (ВІДМИВАННЮ) ДОХОДІВ, ОДЕРЖАНИХ ЗЛОЧИННИМ ШЛЯХОМ

Тесленко Володимир Ілліч, здобувач кафедри оперативного-розшукової діяльності Національної академії внутрішніх справ

Викриття злочинів є специфічною діяльністю підрозділів податкової міліції, оскільки вимагає виконання певних завдань, заходів по виявленню та встановленню злочинів, які вчинені, вчиняються, готуються до вчинення, а також осіб причетних до них.

Проводячи аналіз норм Податкового кодексу України [1], зазначимо, що законодавець визначив повноваження співробітникам податкової міліції вживати заходи щодо виявлення злочинів, пов'язаних з відмиванням, легалізацією, розкраданням коштів та іншими незаконними фінансовими операціями. При цьому, передбачені права працівників податкової міліції не дають можливість в повній мірі виконувати свої повноваження під час протидії, в т.ч. викриття, легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом. Так відповідно до Податкового кодексу України [1] та закону України «Про міліцію» [2], співробітник податкової міліції наділений такими правами щодо викриття легалізації (відмивання) доходів, одержаних